

עין משפט ונר מצוה

ב א מיי פ"ב מה'ל שמיטה ה' י סג עשין סג טו"ע יו"ד סי' ס"ד:

בא ב מיי פ"ג שם ה'לט סגנ שם טו"ע יו"ד סימן כד סעיף ז':

בב ג מיי שם ו"ש ופ"א מה'ל שאר אבות הטומאות ה' ב טור יו"ד סי' ס':

בג ד מיי פ"ג מה'ל שמיטה ה'לט סגנ עשין סג טו"ע יו"ד סי' כד סעיף ז':

בד ה ו מיי שם ה'לי טו"ע שם סעי' ח: **בה** ז מיי שם ועין כ"ח וזלי"מ טו"ע שם סעי' י':

בו ח מיי פ"ב שם ה'ליט [ופ"א מה'ל פסולי המוקדשין הלכה ה' סגנ שם טו"ע יו"ד סי' כד סעי' ג':

בז ט מיי פ"ב מהלכות שמיטה ה'לי סגנ שם טו"ע יו"ד (סי' כא סעי' ג) [סי' כד סעיף ז':] **בח** י מיי שם ה'ליט ופי"ג ה'ליא סגנ שם טו"ע יו"ד שם סעיף א': **בבב** ב מיי שם פ"ב ה'ליט טו"ע שם סעיף ב':

ג ל מיי שם ה'ליט טו"ע שם סעי' ג':

גא מ מיי שם ועין כ"ח [ופ"א הלכה מ] טו"ע שם סעיף ג [וסימן ח סעיף א']:

ג נ מיי שם פ"א הלכה י"ב טו"ע יו"ד סימן ג סעיף א']:

מוסף רש"י

תחת השני. בין הסימן לנאמר [קמון כ"ב]. התיו את הראש בבת אחת. שלא הולך והנאל. היינו דרסה [לעיל ט.].

רבינו גרשום

הרשט סומך על חברו ששוחט את הקנה (והא) ולא אחי למעבד רובא [ברושטן כו.]. אלא אי אמרת בסבין אחד ושני בני אדם אין חשולת זה ע"ל זה שחט דירוסו זה על זה מבני ליה כלומר אין חוששין שבא מבני שניהם ויתויו את הראש בבת אחת ולא יוליכו וריבאו בוו השחיטה: תני אין חוששין שמא ידרוסו זה על זה וכשרה. בשחיטה הפעירה כקולמוס שחותר הסופר באלכסון והא הורא שחיטה מפורעת: א"ל ר' יודא לימדנתו רבינו משנתנו בב' סבינין וב' בני אדם. כלומר תורא אישחיתט בשנים ושלש מקומות קנה למעלה ושט מטה ושקל מינה רב יצחק משפריה שופריה א"ל ר' יודא למדתו רבינו מדרזינין דתורא אישחיתט בשנים ושלשה מקומות ושקלת מיניה לאכילה דמשנתנו דקתני שנים אוהזין בסבין (א' ללומר) ושושזין אחד מלמעלה ואחד למטה בב' סבינין וב' בני אדם ואיני' כן מותר: אמר רב יהודה אמר רב החליד את הסבין בין סימן לסימן ופסקו פסול כלומר החליד הסבין בין קנה לושת ופסק את הושת תחלה כדרכו ואח"כ פסק את הקנה שחיטתו פסולה שויה לו לשחוט כדרכו קנה ברישא והדר ושט : אבל מלמעלה למטה דקא עביד כדרכה דשחיטה אימא אפי' ברישא ושט ולבסוף קנה אימא שפיר דמי קמ"ל דפסולה: תחת העור כשירה כלומר אם החליד הסבין תחת העור ושחט הסימנין כשרה תחת מטליה מהו כלומר ששחט מיעוט סימנין והחליד את הסבין בין סימן לסימן באותו מיעוט וברוב סימנין שחט כדרכו מהו מי אמרינן כיון דלא שחט אלא מיעוט סימנין עדין לאו חשוב התחתית שחיטה כיון דרוב שחט שחיטה כשרה. או דילמא כיון

ל:

למדתנו רבינו משנתניו בשני סבינים ובשני בני אדם. משמע שכן הלכה דבשנים ושלשה מקומות שחיטה כשרה

ובה"ג גרים למדתנו רבינו משנתניו בסבין אחד וב' בני אדם כלומר והיאך אתה אוכל ומ"מ כיון דלא חש לדבריו ואכל משופרי שופרי ש"מ שכן הלכה שהרי חזר בו ממנה שהיה רגיל לפרש במתניתין סבין אחד: **החליד הסבין בין סימן לסימן**. לקמן (דף לז.) גבי מתני' דחלדה היה ראוי להציאה אלא אגב דאכשר רב לעיל שחיטה שאינה מפורעת (ו) יא כזאת פסולה מטעם חלדה: **אן** שחחליד הסבין תחת השני ופסקו. כזותא נקט אע"ג שכבר שחט האחד ונקט נמי אורחא דמילתא דכשחט סימן ראשון כהוצאה כשחזר וצא לעשות הולכה (א) תמצ ראש הסבין בין סימן שני לנאמר: **החליד הסבין במיעוט סימנין** מהו. פי' כקונטרס במיעוט בתרא אצל במיעוט קמא פשיטא לן דהויא נבלה ו והגרמה נמי פסק דאפי' שחט שני שלש והגרים שלש דעבדינן לחומרא מדקאי הכא במיקו ורבינו יצחק כרזי מאיר אומר דבהגרמה פסקינן פ"ק (לעיל יט.) כרזי יוסי כר יהודה ואיכא דמכשר נמי לרבינן שחט שני שלישי והגרים שלש ולא דמיא להכא דהתם שלא במקום שחיטה הוא והוי כאליו שחט כרגלה אחר שחיטת הסימן (ובלאן) עקר א' (הרוב) המיעוט שחיטתו כשרה כיון דהוי שלא כדרך שחיטה ור"ת הקשה לפירוש הקונטרס דמניא כמסופתא שחט רוב הגרגרת צעוף אפילו אם גמרו לזמן מרובה שחיטתו כשרה ומפרש ר"ת דהכא צעי במיעוט קמא וצעי לרב יהודה דמכשר תחת העור דדלמא אם תמצה הסבין (ו) ו

במיעוט הסימן ושחט כרוב שלמטה כדרכו הויא חלוד טפי ואפילו לאמרי כי רב דאמרי תחת העור איני יודע היינו משום דשחיטה לא שייכא צעור והוי חלדה לפי שהוא שלם אצל ו סימן דשייכי כזה שחיטה ואפילו הכי אין צריך לשחוט אלא הרוב המיעוט שעל הסבין הוי כאליו נחתך לא הוי חלדה א"נ מנבעיא ליה (ס) תמצה הסבין תחת מיעוט קמא ופסקו מלמטה למעלה אח"כ שחט הרוב וכן שהה במיעוט סימנים דלקמן (דף לז.) מפרש ר"ת במיעוט קמא והשתא אחי שפיר האי דקאמר לעיל (דף עט.) אי מחלה על מחלה כרוב הא עבד ליה רובא דבמיעוט בתרא פשיטא ליה דכשר והשתא לפירשו אח"ל דכשר אף במיעוט קמא לא פסלה שהייה צעוף מן המורה כיון דהכשרו בסימן אחד והא דקאמר לקמן בפירקין (דף לז.) דשהייה הוי (ו) מזהמה לזהמה ועוף לעוף היינו מדרבנן ובקנה לא שייכא שהייה צעוף אפילו מדרבנן דשהה במיעוט קמא כשרה מידי דהוה אלמא חלי קנה פגום ומה שכתוב כמסופתא שחט חלי הגרגרת ושהה כדי שחיטה וגמרה שחיטתו פסולה טעות סופר הוא וגרסינן כשרה דהא לעיל מייתי לה גבי מחלה על מחלה כרוב ומיהו גם לפירוש רבינו תם קשה מתוספתא דמניא שחט מיעוט ושחט ושהה כדי שחיטה פסולה אלמא יש שהייה במיעוט וסימנים קמא ולקמן קאי במיקו ואם נאמר דלא ידע א"כ גם לפירוש הקונטרס נאמר דלא ידע ההיא מוספתא שהקשה ממנה ר"ת וה"ר אשעיא מפרש החליד במיעוט סימנים היינו לאחר ששחט רוב האחד והחליד תחת המיעוט שנשאר ושחט סימן שני ושהה במיעוט אפילו הולין והציא כל היום כולו כשר ומנבעיא לן אם שחט רובו של אחד והולין והציא כל היום כולו במיעוטו מהו דדלמא הא דמכשיר בסבין רעה אפילו הולין והציא כל היום כולו שמא היינו במתעסק לתחוך הסימן אצל כאן שכבר חתך רובו הרי הוא כאליו נחתך כולו וכשמוליך ומציא כל היום כולו צאותו מיעוטא הוי כאליו מוליך ציד וברגל ויש כאן שהייה ופסולה:

האחד והחליד תחת המיעוט שנשאר ושחט סימן שני ושהה במיעוט אפילו הולין והציא כל היום כולו כשר ומנבעיא לן אם שחט רובו של אחד והולין והציא כל היום כולו במיעוטו מהו דדלמא הא דמכשיר בסבין רעה אפילו הולין והציא כל היום כולו שמא היינו במתעסק לתחוך הסימן אצל כאן שכבר חתך רובו הרי הוא כאליו נחתך כולו וכשמוליך ומציא כל היום כולו צאותו מיעוטא הוי כאליו מוליך ציד וברגל ויש כאן שהייה ופסולה:

תנא רבי רבי ישמעאל ושחט אין ושחט אלא ומשך. דלע"ג דליהו גופיה דריש כריס פירקין (לעיל מ.) ושחט במקום שחט חטוהו מרתי ש"מ:

השוחט פרק שני חולין

שמא ידרוסו. דמתוך שזה מושך לכאן וזה לכאן ושניהם דוחקים סבין על הנאור יש לחוש שלא ימיוו הראש צבת אחת: **וצקולמוס**. צאלכסון דכוליה חד מקום הוא ומפורעת קרינא ציה והתחיל צקנה למעלה וחתך ושיפע כלפי מטה במקום^ט שנגמרה שחיטת קנה התחילה שחיטת וושט וכן מלמטה למעלה^א:

למדנתו רבינו. צלקיחה זו: **משנתניו**. דקתני שנים אוהזין בסבין אפילו בשני סבינין קמכשר: **ופסקו**. לתחמון כהלכתו אלא שהחליד וחזר והוציא את הסבין וחתך העליון כדרכו: **סחם השני**. ששחט כבר את הראשון: **נבלה**. ומעמאה: **מלמטה למעלה**. דכיון דתחת השני החליד לא אפשר אלא מלמטה למעלה: **סחם מטליה**. הכרוכה לה סביבות לוארה: **מהו**. דהא עור נמי לאו בכלל שחיטה הוא ומספקינן ליה משום חלדה הכא נמי לא שגא או דלמא האי גופה והאי לאו גופה: **מסוכך**. פלטרר"ד: **סיקו**. וכל תיקו דליקורא לחומרא: **החליד במיעוט סימניו**. לאחר ששחט רובו בהכשר מי אמרינן הא אישתחית שפיר כרוב סימנין או דלמא כולה חדא שחיטה היא ואית זה חלדה ובמיעוט קמא פשיטא לן דנבלה ודאי: **סיקו**. ולחומרא. וגבי הגרמה נמי דפירקא קמא (לעיל יט.) צין שחט שלש והגרים שלש ושחט שלש צין הגרים שלש ושחט שלש והגרים שלש צין שחט שני שלישי והגרים שלש צין שחט דלמא סבירא לן כרבינן טרופאי דמיטרפי ככל חדא מינייהו ועבדינן לחומרא. ואע"ג דשינין לעיל (דף עט.) שחט חלי גרגרת ושהה זה וגמרה כשרה ואוקימנא צעוף ואכשרנא ממנה נפשך דאי מחלה על מחלה כרוב הא עבד ליה רובא אלמא דממי עבד רובא ככשרות לא חייס לפסולה דמיעוטא לא סמכינן אההוא שניא דדיחוי הוא דדחייה וטעמא משום דמחלה על מחלה אינו כרוב ובשחיטה קמייתא לא מידי עבדי כזי שהה צפלגא (א)

קנה לא איטריף אצל במיעוטא בתרא צין דקנה וצין דוושט ובמיעוטא קמא דוושט מיטרפא ואף כהלכות גדולות כמזב והיכא דשהה ויצסימנין צין תמחלה וצין צסוף אסור דכיון דלא אפשריט לן עבדינן לחומרא: **מתני'** **שנים אוהזין בסבין ושחטין**. צתמה אחת: **הסיו אם הראש צבת אחת**. כאדם המתיו קנה או דלעת דוחק הסבין צבת ופוסק והיא דרסה: **היה שוחט הראש**. בהצאה ראשונה עד שלא הספיק להוליך או הולין תמלה ובמשיכה הותו הראש עד שלא הספיק להציא: **אם יש בסבין מלא לואר**. חוץ ללואר כדמוקיי בגמרא [בג]. יש כאן הולכה או הוצאה וכשר שיש בו כדי לשחוט במשיכה בלא דרסה אצל אם אין אורך הסבין אלא כעובי הנאור או חוץ ללואר משהו דרסה היא שאין הסימנין נחתכין במשיכה זו לצדה בלא דרסה: **אם יש בסבין מלא לואר אחד**. מפרש בגמרא [גסן] חוץ לשני הנאורים דיש בו שיעור שלשה לוארין: **איזמל**. מער דק וקטן מאד: **אפי' צאיזמל**. אע"ג דליכא למיגזר אטו יש לו קרנים כדלקמן [שס]: **צב' חץ שחוט**. מה חץ הולכת במשיכה אף שחיטה במשיכה: **ובז שחוט**. משוך. שהוא רך ומושכין אותו כעין שעושין לורפי נחושת חוטין שעושין מהן מחטין: **שנטווה כחוט**. ושחוט כמו שחוט אצל שחט לאו לשון משיכה הוא: **צדק לכו גירי**. מפגמיה: גידפי

הסבין צבת ופוסק והיא דרסה: **היה שוחט**. במשיכה: **והסיו אם הראש**. בהצאה ראשונה עד שלא הספיק להוליך או הולין תמלה ובמשיכה הותו הראש עד שלא הספיק להציא: **אם יש בסבין מלא לואר**. חוץ ללואר כדמוקיי בגמרא [בג]. יש כאן הולכה או הוצאה וכשר שיש בו כדי לשחוט במשיכה בלא דרסה אצל אם אין אורך הסבין אלא כעובי הנאור או חוץ ללואר משהו דרסה היא שאין הסימנין נחתכין במשיכה זו לצדה בלא דרסה: **אם יש בסבין מלא לואר אחד**. מפרש בגמרא [גסן] חוץ לשני הנאורים דיש בו שיעור שלשה לוארין: **איזמל**. מער דק וקטן מאד: **אפי' צאיזמל**. אע"ג דליכא למיגזר אטו יש לו קרנים כדלקמן [שס]: **צב' חץ שחוט**. מה חץ הולכת במשיכה אף שחיטה במשיכה: **ובז שחוט**. משוך. שהוא רך ומושכין אותו כעין שעושין לורפי נחושת חוטין שעושין מהן מחטין: **שנטווה כחוט**. ושחוט כמו שחוט אצל שחט לאו לשון משיכה הוא: **צדק לכו גירי**. מפגמיה: גידפי

האחד והחליד תחת המיעוט שנשאר ושחט סימן שני ושהה במיעוט אפילו הולין והציא כל היום כולו כשר ומנבעיא לן אם שחט רובו של אחד והולין והציא כל היום כולו במיעוטו מהו דדלמא הא דמכשיר בסבין רעה אפילו הולין והציא כל היום כולו שמא היינו במתעסק לתחוך הסימן אצל כאן שכבר חתך רובו הרי הוא כאליו נחתך כולו וכשמוליך ומציא כל היום כולו צאותו מיעוטא הוי כאליו מוליך ציד וברגל ויש כאן שהייה ופסולה:

תנא רבי רבי ישמעאל ושחט אין ושחט אלא ומשך. דלע"ג דליהו גופיה דריש כריס פירקין (לעיל מ.) ושחט במקום שחט חטוהו מרתי ש"מ:

חון
תחת העור כשירה כלומר אם החליד הסבין תחת העור ושחט הסימנין כשרה תחת מטליה מהו כלומר ששחט מיעוט סימנין והחליד את הסבין בין סימן לסימן באותו מיעוט וברוב סימנין שחט כדרכו מהו מי אמרינן כיון דרוב שחט שחיטה כשרה. או דילמא כיון

מסורת הש"ס

א' [לקמן לב.]. ב' [לעיל כט.]. ג' א' כט"א: ובמקום,

תורה אור השלם
1. חץ שחוט לשונם מרמזה דבר בפיו שלום את רעהו דבר בפיו ובקברו ישים ארבו: ידמיהו ט ז 2. ויעש הפולך שלמה מאתים צגה וזה שחוט שש מאות וזהב יעלה על הדגה הקאת:

מלכים א י טז

גליון הש"ס

גב' תחת צמר מסוכך. עין כסרות ט ע"צ מוס' ד"ה השומט:

הנהגות הב"ח

א' רש"י ד"ה מיקו וכו' וכו' שהה צפלגא קמא דקנה לא: (ב) תוס' ד"ה החליד הסבין וכו' שאינה מפורעת קא משמע לן דאינה מפורעת כזאת פסולה: (א) ר"ה או וכו' נחבב רלש: (ד) ר"ה החליד במיעוט וכו' דלמלא אם תמצה הסבין תחת מיעוט הסימן ושחט הרוב: (ה) בא"ד מיעטא ליה כשתחב: (ו) בא"ד דשהייה הוי כדי בהמה:

הנהגות מהר"ב רנשבורג

א' תרי"ה החליד במיעוט וכו'. אם לאחר שחיטת הרוב עקר המיעוט וכו' כע"ל:

צעי רש"י

פילטריד"ר. מורפד, מורדבך כמו שמורדבקים נימי לָכֵד.

שיטת מקובצת

א' צמר מסוכך מהו. ניב עי' תוס' בבורכות דף כז ע"ב: ב' כקולמוס באלכסון וכו'. ג"ב בשני רש"י כתי' מצאתי שחט את הורשט למעלה ואת הקנה למטה קס"ד ששחט בשני מקומות למטה סימן א' ולמעלה סי' אחד וברלא שהה ע"כ: ג' וכן מלמטה למעלה ואותם חתיכות סימנים שבין שחיטות אלו נופלת לכאן ולכאן ומכסה את השחיטה שאינה נראת ומיהו במקום אחד הוריא והוריא לה שחיטה שחיטה מפורעת חס"ד: ד' והיכא דשהה במיעוט סימנים בין בתחלה ובין בסוף: ט' שחיטה שאינה מפורעת קמ"ל דאינה מפורעת כזאת פסולה מטעם חלדה: ו' דהוריא נבלה ובהגרמה נמי פסק: ז' דידילמא אם תחת הסבין תחת (הסימן) מיעוט הסימן ושחט הרוב דלמטה: ח' אבל סימנים דשייכי בהו שחיטה: ט' אלמא יש שהיה במיעוט קמא:

מסורת הש"ס

א) לקמן פג: ע"ש צ"ה ז: ב) [נרב אלפס פ"ו דמכילתין דף רפח. אימא השוחט לריך שיתן עפר תימות למטה ועפר תיחות למטה וכו'] כר"ש שס, א) [ג"ל פקתא וכו"א לקמן קו. וברכות נד. ובגזיר מג: ופרש"י פקתא בקטע וכו"א בערין גס בילקוט פרשה אחרי פקתא], ד) [עין מוס' סנהדרין עו. ד"ה סוף תמה], ס) לעיל יב: ו) לעיל ב: ו) חגיגה יט. מקוואות פ"ה משנה ו, ח) רש"ג, ט) [ג"ל אמר ד"ה וסא], י) [נשת הכ: ב) ג"ל באין דורשין,

תורה אור השלם

1. ואיש איש מבני ישראל וגו' דבר הדר הגר ברוכם אשר יצור ציד הדר או עוף אשר יאכל ויפטר את דמו וכסודו בפרק: וירקא יו יג וְהָבִיתָ שְׁלָמִים וְאָבַלְתָּ שֵׁם וְשִׁמְחֹת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ: בדברים כו ז

גליון הש"ס

גמ' איבעיא להו מלא צואר: כעין זה בבב"ק קט ע"כ: שם אמ הפילה הוא כשרה. ע"י סנהדרין עו ע"ה מוס' ד"ה סוף: רש"י ד"ה שמא כ"י עיררים יהיו. ע"י בנהע"צ ספ"ט סנהדרין:

הגהות הב"ה

א) רש"י ד"ה לריך שיתן עפר למטה עפר תיחור דלס העפר:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) ה"ה וחסורא וכו' עד סה"ד. ג"כ דמימי האמוראים היו חולקין בתורה טהורה בל"י כי היה להם אפר פרה וכמ"ס ה"אש"ך לקמן פ"ה ספי ד' אבל מעשר שני לא היה טהב משחכר הנית דלא היו מלחמ' ודו"ק:

לעזי רש"י

מינצייר"ש [מינצייר"שן. פרוס, חתוך לפירוסת קטנות.

מוסף רש"י

עפר למטה. עפר תיחות ולא על קרקע קשה [לקמן פג:]. עפר לא נאמר. וכסוד עפר משמע דלא צעי עפר אלא ככאוי (שס) דלא קפיד אלא אכסוי (בבצה ז). אלא בעפר. משמע שהוא נגלל וטמון בעפר קודם הכאוי (שס) משמע כולו עתוף בעפר תימות [לקמן פג:]. דמן חברייא. נני הישיבה (עלוי יב). ושחטה כדרכה. כסוגן (שס). מאן תנא דלא בעי כוונה לשחיטה. דהא חרש שוטה וקטן לחתיכה צעלמא מכאוי ואין להם דעת להסכיין לשחיטה וקמי' וכולן ששחטו כו', דקאי נמי אחרש שוטה וקטן (שס).

השוחט פרק שני חולין

גידיפ. ונאם שסביב האזאר: **דמיפרמי**. כרומות מינצייר"ש צלע"ז דאי עבד חלדה מצפנים היה יואל רוחצ פי החץ בין הכנפים ולא היה חותכו: **לריך שיתן עפר**א). תיחות למטה דלס"א העפר קשה לא מקרי עפר למטה: **צעפר**.

דמומין ליה לעפרא דכולה א**פסתקא**. עפר כל הצקעה היה מסיע וכותש או שהיה עפר תיחות ומזמנו א"י [נפסח] לכך: **פסתקא**. צקעה: **א"ר זירא מלא לואר**. דמנתימין חוץ ללואר צעינן ולא תימא מלא לואר דוקא: **איבעיא להו**. האי חוץ ללואר דרבי זירא משוה קאמר או מלא לואר קאמר: **אלא פשיטא מלא לואר חוץ לשני לוארים וש"מ מלא לואר**.

דקמני מנתימין נמי צרישא אחוץ ללואר קאי: שאין לו קרנים. דרגילין היו לעשות כמין קרנים לאומילין לנוי על גביהן מטין ללד ראשן ומתוך שהוא קטן מאד הוא נשמט מן הלואר וכשהוא מוליד ומציא חיש לחוש שמא יחלידו הסומנין או ינקבו אותן הקרני': **מיצוע צוע**. כשמוליד ומציא מתוך שהוא חד הוא נוקצ וקורע ולא חותך: **מחטא דאושכפי**. מרכע הרלענין שפיתויו מדודין וחומכין חוטי התפר: ואע"ג דלא מיכוין. לשחוט אלא להפלת סכין מאן תנא: **ועירא דמן חבריא**. לעיר הישיבה. ולי נראה דאושעיא ועירא היה נקרא דמן חבריא שמצני הישיבה: הוא סני לה. שונה המשנה מרבו: **והוא אמר**. מדעתו שהלכה כרבי נתן: **י' וכולן ששחטו**. חרש שוטה וקטן: **והא אמרה רבא חדא זימנא**. ולמה ליה לרבא למידק מנתימין ולמימר הא הפילה הוא כשרה ולאשמועינן דסתם לן תנא כו' נתן הא אשמועינן רבא חדא זימנא דסתם לן תנא כרבי נתן: **לריבא**. ליה לרבא לרבא לאשמועינן בתרזוייהו: **אבל הכא דלא מיכוין**. אפילו לחתיכה צעלמא אי לאו לאשמועינן רבא לא היה דייקנא מנייה הא הפילה הוא כשרה דאפילו והיא גופה אינטירכא לאשמועינן מה שאמה זוכא אמה אוכל דבעינן שחיטה מכא אדם קמ"ל רבא דהא נמי דייקנא מינה מדלא קמני הפיל סכין או זרק סכין. והא דפריך והא אמרה רבא חדא זימנא לא פריך תיניא חדא זימנא משום דמנתימין לא תני צהדיא הפילה הוא דכשרה אלא רבא דייק לה: **נדה שנאנסה ועצלה**. לקמיה [ע"צ] מפרש היכי נאנסה: **לניסה**. ליזקק לצעלה: טמא שאכל תרומה צמיטה צדי שמים באלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג). וכרת חמור ממיתה' י'זדימיו נכרתים וחרעו נכרת כדכתיב (ויקרא כ) *עיריים יהיו: **ומנא סימרא**. לחולין לא צעינן כוונה: **שנפלט**. מן היס: **ה"ג מה כלים דלא מיכווני**. דהא לית להו דעת:

ה"ג

"דתנן ג'ל שנתלש ובו ארבעים כלים דלא מיכווני אף אדם

השוחט פרק שני חולין

חוין צצואר במלא צואר. לכאורה נראה שפריך להוליד כל אותו מלא לואר שחון ללואר ולכך לריך אותו שיעור ומיהו נראה דאין לריך ולא הולך שיעור זה אלא כדי שישחוט צריחו ופעמים שהסכין חריף ושוחט הרוב בלא הולכת כמלא לואר: **והא אמרה רבא חדא זימנא**. אמנתימין לא פריך הא

תנינא חדא זימנא כדפירש צקונטרס משום דמנתימין לא תנא צהדיא ו הא הפילה הוא כשרה אלא רבא הוא דדייק לה ועוד דאפילו אי תנן לה צהדיא צמנתימין לא היה יכול להקשות דהא לא פריך ארבא למה ליה למידק הא הפילה הוא כשרה הא תנינא לעיל מדמכשרינן שחיטת חרש שוטה וקטן דאי לאו דאמר רבא אמנני' דחש"ו רבי נתן היא לא היה מקשה כלום דלמא בחש"ו מכשרינן טפי ואפילו רבנן מודו דמיכווי לחתיכה צער אלא פריך משום דאוקמינן להיא רבני נתן אלמא מכשרא מנתימין כמו זרק סכין לנועצה ככולל ואס כן למה ליה לרבא למידק הא הפילה הוא כשרה ומשני דה"ו ו לנועצה עדיף דמיטכיון מיהא לחתיכה צעלמא אבל הפילה לא מכיוין כלל לשום חתיכה: **וא"י אשמועינן הפילה**. השתא הך לריכותא לא הויא דומיא דאידך דלא צא לפרש טעם אמאי אינטיריך ליה לרבא למימר גבי חרש שוטה וקטן רבי נתן היא דא"כ מאי קאמר אבל הסם דלא אחי מכח בן דעת אימא לא הא צהדיא תנן דכשרה אלא אמנתימין גופא עביד לריכותא אמאי יואינטיריך ורבא אינטיריך לאשמועינן דר' נתן היא דאי לאו דאשמועינן הוה אמנא דהתם אפילו רבנן מודו דהא מיכוויי לחתיכה צער להכי אשמועינן דלפ"ה פסלי רבנן והא דקאמר רבא לקמן ורבנן נהי דלא צעי כוונה לוציטה לחתיכה מיהא צעיא היינו לחתיכה סימנים: **ואסורה לאכול בתרומה**. אפילו למעשר אסורה כדאמר' בסמוך אלא נקט תרומה דנוהגת בזמן הזה א: **ענין ברת התרת**. איפכא הוה ליה למימר עון מיתה אסרת עון כרת מיציעא דהא פשיטא דבעינן כוונה בתרומה וכדתנן י'בחומר צקדש (חגיגה דף יח:). טבל לחולין אסור צמעשר ואף צחולין צעי רבא למימר דטבל ולא הוחזק כאילו לא טבל ויש לומר משום דנקט מעיקרא טהורה לציתה קאמר הכי אי נמי נאנסה עדיף מטבל לחולין שאס הימה יודעת הימה מתכוונת אף למעשר ומדקאמר טהורה לציתה אלמא חשיבא ליה כוונה אס כן אף לתרומה תהא מותרת: וכי

לבייתה י'ואסורה לאכול בתרומה ור' יוחנן אמר אף לבייתה לא טהרה א"ל רבא לר' לרב דאמר טהורה לבייתה ואסורה לאכול בתרומה עון ברת הותרה איסור מיתה מיבעיא אמר ליה בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא

כלים דלא מיכווני וכו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים טהורין מאי לאו אדם דומיא דכלים מה דהו שחטה כדרכה. כוונה ממואי דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי יתלש הגל וכלים

לא.

חוין צצואר במלא צואר. לכאורה נראה שפריך להוליד כל אותו מלא לואר שחון ללואר ולכך לריך אותו שיעור ומיהו נראה דאין לריך ולא הולך שיעור זה אלא כדי שישחוט צריחו ופעמים שהסכין חריף ושוחט הרוב בלא הולכת כמלא לואר: **והא אמרה רבא חדא זימנא**. אמנתימין לא פריך הא תנינא חדא זימנא כדפירש צקונטרס משום דמנתימין לא תנא צהדיא ו הא הפילה הוא כשרה אלא רבא הוא דדייק לה ועוד דאפילו אי תנן לה צהדיא צמנתימין לא היה יכול להקשות דהא לא פריך ארבא למה ליה למידק הא הפילה הוא כשרה הא תנינא לעיל מדמכשרינן שחיטת חרש שוטה וקטן דאי לאו דאמר רבא אמנני' דחש"ו רבי נתן היא לא היה מקשה כלום דלמא בחש"ו מכשרינן טפי ואפילו רבנן מודו דמיכוויי לחתיכה צער אלא פריך משום דאוקמינן להיא רבני נתן אלמא מכשרא מנתימין כמו זרק סכין לנועצה ככולל ואס כן למה ליה לרבא למידק הא הפילה הוא כשרה ומשני דה"ו ו לנועצה עדיף דמיטכיון מיהא לחתיכה צעלמא אבל הפילה לא מכיוין כלל לשום חתיכה: **וא"י אשמועינן הפילה**. השתא הך לריכותא לא הויא דומיא דאידך

דלא צא לפרש טעם אמאי אינטיריך ליה לרבא למימר גבי חרש שוטה וקטן רבי נתן היא דא"כ מאי קאמר אבל הסם דלא אחי מכח בן דעת אימא לא הא צהדיא תנן דכשרה אלא אמנתימין גופא עביד לריכותא אמאי יואינטיריך ורבא אינטיריך לאשמועינן דר' נתן היא דאי לאו דאשמועינן הוה אמנא דהתם אפילו רבנן מודו דהא מיכוויי לחתיכה צער להכי אשמועינן דלפ"ה פסלי רבנן והא דקאמר רבא לקמן ורבנן נהי דלא צעי כוונה לוציטה לחתיכה מיהא צעיא היינו לחתיכה סימנים: **ואסורה לאכול בתרומה**. אפילו למעשר אסורה כדאמר' בסמוך אלא נקט תרומה דנוהגת בזמן הזה א: **ענין ברת התרת**. איפכא הוה ליה למימר עון מיתה אסרת עון כרת מיציעא דהא פשיטא דבעינן כוונה בתרומה וכדתנן י'בחומר צקדש (חגיגה דף יח:). טבל לחולין אסור צמעשר ואף צחולין צעי רבא למימר דטבל ולא הוחזק כאילו לא טבל ויש לומר משום דנקט מעיקרא טהורה לציתה קאמר הכי אי נמי נאנסה עדיף מטבל לחולין שאס הימה יודעת הימה מתכוונת אף למעשר ומדקאמר טהורה לציתה אלמא חשיבא ליה כוונה אס כן אף לתרומה תהא מותרת: וכי

לבייתה י'ואסורה לאכול בתרומה ור' יוחנן אמר אף לבייתה לא טהרה א"ל רבא לר' לרב דאמר טהורה לבייתה ואסורה לאכול בתרומה עון ברת הותרה איסור מיתה מיבעיא אמר ליה בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא כלים דלא מיכווני וכו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים טהורין מאי לאו אדם דומיא דכלים מה דהו שחטה כדרכה. כוונה ממואי דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי יתלש הגל וכלים

עין משפט ונר מצוה

גב א מיי פ"ב מהל' שחיטה הל' ט סמג עשין סג טושי"ע יו"ד סי' כד סעיף ג:

גב ב מיי שם טושי"ע שם סעיף ב:

ג) מיי שם פ"א הל' כז:
בד ד ה מיי שם פ"ב הל"כ סמג שם טושי"ע יו"ד סי' כ טע"א:
ו ד [מיי] שם הל' יא טושי"ע י"ד סימן ג ס"א]:
גה ז מיי פ"א מהל' מקוואות הל"ט סמג עשין רמח טושי"ע יו"ד סי' קאח סעיף מח:

גו ט מיי שם הל"ט:
גז י מיי שם פ"ט הל' יז סמג שם טושי"ע יו"ד סי' רח סעיף ה:

שיטה מקובצת

אל' למטה דאם הקרקע קשה לא מיקרי עפר הס"ד: א) דכולה פקתא עפר כל הבקעה: א) וזמנו כפה לכך הס"ד ומה"ד פקתא קצעה: ד) יש לחוש שמא יחלידו הסימנים וכו'. ג"כ ג"א פסא יחליד את הקרנים וינקבו: א) דימיו נכרתים וחרעו נכרת. ג"כ ג"א דהוא ובניו נכרתים כדכתיב וכו': ו) משום דבמתני' לא יא תנן לה: ו) ומשני דה"א דסכין לנועצה עדיף דמכיוון מיהא: א) אמאי אצטריכא ורבא איצטרי' לאשמועינן:

רבינו גרשום

דהחליד שחיטתו פסולה תיקו: התיו את הראש בבת אחת שחיטתו פסולה מנהיג מילי אמר שמואל דאמר קרא חץ שחוט לשונם כלומר לשון משך: פקתא פלוג ביע"ז ובאיזמל שאין לו קרנים כלומר אבל יש לו קרנים אסור דחיישינן שמא דרך שחיטתו ינקב הסימנין בקרנים: מחט דאושכפי מאי כלומר מחטא דאושכפי (חותך) [שחט] בסכין שעשוי לחתוך החוט שחופר בו: איזמל שאין לו קרנים שמוכפלין קרנים לאחוריהן: אבל הכא דלא קא מיכוון כלומר דלא קא מיכוון אלא לנועצה ככולל: טהורה לביתה כלומר טהורה לשכב עם בעלה בתמישוי המטה: עון כרת התרת כלומר נדה שהוא חייב כרת. איסור מיתה. זו תרומה שהיא מיתה ביד שמים דכתיב ומתו בו כי יחללוהו: מה כלים דלא בעו כונה כלומר כלים לאו בני כונה ינעוו: משום חרדלית של גשמים דחשובין א) כמים שאובין ולא כמי מקוה אי נמי גיגורא ראשין

א) דכתי רבנו אלו לריך לואר חרדלית של גשמים איט מים שאובין רק דפסולין משום דהו וחליין על גשמים אינן מטהרין רק בלשונן ולי"ע.

שרפתה ועכשיו שחט
מלאכה: לרבנן דאמרי

מסורת הש"ס

(א) לעיל ט. ט. (ב) [צ"ל חמלא], (ג) [נעיל ט. וצ"ק], (ד) [עין חס"ק לעיל ל: ד"ה החלדן], (ה) [נעיל ט., 1] [עין ברי"ק וברא"ש ובמשנה שבמשניות דלא גרסי ואח"כ במתניתין ועין ברא"ה], (ו) [נעיל ל:], (ז) [נעיל ל:], (ח) [קמן מב., ט] [פסחים ד.], (י) [פלה ד.].

תורה אור השלם

- ותתתם אתה אל אלקינו הבחן והוציא אתה אל מחוץ למחנה וישחט אתה לפניו:

במדבר יט ג

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אלז וכו' בריש זבחים חטאת ששחט על מי כ"ל ומיתב אחת נמחק:

מוסף רש"י

נפלה סבין והגביהה. כען שפס סבין ויזכך והמחיל לשחוט ותכן כסמנין וקודם ששלים השחיטה נפלה סבין מידו (הפרדס עמ' קלה). אם שהה כדי ביקור. והוא שיעור שהיה (לעיל ט.). שהה במיעוט סימנים מהו תיקון. וכל תיקון דלסטורא לתומר, פי' אחר מלא שיעור שיש בין ח"י לר"ט תקף מיעוט סימנים, אם שהה בין שחיטת ח"י וסמנים או ח"י הסמנים וסמנים ח"י הסמנים וסמנים עד שיעור לחוץ, הרי יט לך דין שהיה בלאו מלא שיעור כמו דין שהיה גמורא (הפרדס שם). כדי ביקורו של חכם. בלדוק הסבין, שהטעם צריך להראות הסבין לחסד העיר מפני כבוד החכם אע"ג שהטעם בןן בהלכות בדיקה (לעיל ט.). נתת דברך לשיעורין. פעמים שהחכם רחוק מהטבח פעמים שהא קרוב (שם). מבח חכם. שהשחוט תלמיד חכם ואין מוסףא בעיר ממת, כלומר לא תליי השיעור אלף כשהיית בדיקת סבין לחודיה (שם). או שהחליד את הסבין. מחלוקה זו המובנה בחורין (שם). תחת השני. ששחט ככר את ההלשון (לעיל ד.).

שיטה מקובצת

[א] אבל וישא דנתכוון אף לאחור: [ב] ורישא לר' נתן טעמא משום דכתבי: [ג] דקס"ד דאפי' הפסיק: [ד] מותיב ובמיעוט קמא אי דגרגרת עד תיבת ימתין עד שימות נישם עליו. וגי' שבס"י לא נמצא: [ה] וקבב וכן הוא בדבריו הימים גבי משמרות כהונה חס"ד:

נשחטה בהמה אחרת עמה.

נשחטת חולין בלא כוונה בהמה כשרה ופרה פסולה ואע"ג דשלא בזוונה לא מסח דעתיה ולא מיקרי מתעסק במלאכה אחרת הואיל ושחיטתו כשרה מיפסל משום ושחט

לרצנן פרה כשרה. דהא שחיטת בהמת חולין לאו שחיטה היא ומשום מלאכה ליכא למיפסל דשלא במתכוין לא מיקרי עוסק במלאכה אחרת דטעמא דמלאכה אחרת משום דמסח דעתיה מפרה הוא והיכא דלא איכוין למלאכה אחרת ליכא היסח הדעת והכי אמרינן לקמן נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה: **פשיטא.** אכתי לא שמעינן דכל העוסקים בצרה פוסלין אותה במלאכה: **נשחטה בהמה אחרת לר' נתן איטערינא ליה.** דכיון דמלאכה לא מיקריא שלא בזוונה כדאמרינן לקמן נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה משום שחיטת חזירתה נמי אע"ג דשחיטה שלא בזוונה שמה שחיטה הוה אמינא לא תפסול דושחט אותה משמע ולא אותה וחזירתה והיכי דמי כגון ששחט שתי פרות אדומות צדה דלד: **קמ"ל.** דחולין נמי משמע אבל רישא דנתכוין ואלאחרת לא איטעריכא דנהי נמי לדאותה וחזירתה משמע שתי פרות אדומות מיהו כיון היסח הדעת דלא גרעה ממחית דלעת: **סתך דלעת עמה דברי הכל פסולה.** דהא מלאכה היא: **נחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה.** דשלא בזוונה לא מיקרי עוסק במלאכה ורישא לרבי נתן טעמא דסתמיז ושחט אותה ולא חזירתה עמה ושלא בזוונה נמי שמה שחיטה: **מתני' נפלה סבין והגביהה.** ושהה בהגבהה זו: **כליו.** בגדיו: או שהשחין את **הסבין.** קודם שחיטה: **ועף.** נתייגע וכשהמחיל לשחוט לא היה צו כח ופסק שחיטתו וצא חזירו ושחט: **כדי ביקור.** מפרש בגמרא: **גמ' מאי כדי שחיטה אמר רב כדי שחיטת בהמה אחרת.** ולא תימא כדי שיגמור שחיטתו ותו לא: **בהמה נכבהה ועוף לעוף.** כדי שחיטת בהמה אחרת משערין לשהיית שחיטת עוף אחר משערין לשהיית שחיטת עוף: או דילמא **אפילו כבדי שחיטת בהמה משערין לשהיית שחיטת העוף** דהיינו קולא: **אמר לנו לא הוה בדיחנא כחציני דאשיייליא.**

לא היתה דעתי גסה בדודי רבי חייא

כשלמדתי הלכה זו ולא היה בצבר

פנים עמי שאשאלנו דבר זה. רב צר אחוה וצר אחתיה דרבי חייא הוה^(י): **אף בהמה לעוף.** קולא היא שנתנו לעוף שיעור שחיטת בהמה לשהייתו: **לשיעורין.** פעמים שהיא רחוקה ופעמים קרובה: **עומדת.** כאן ומחוסרת הטלה לאחר: **איכא.** צין רבי חנינא לרבי יוחנן רבי יוחנן משער בשחיטה לחודה ורבי חנינא צעי הטלה ושחיטה: **דקה לדקה.** לשהיית בהמה דקה משערין כבדי שחיטת בהמה דקה לכוחה. ואף על גב דרב ורבי יוחנן הלכה כרבי יוחנן^(ז) כיון דקיס ליה רבי יוסי צר רבי חנינא בשחיטה דרב דאמר דקה לדקה וגסה לגסה ממילא שמעינן ועוף לעוף ועבדינן לחומרא: **בסבין רעה.** שאין חידודה חותך יפה: **אפילו כל היום כולו.** מאריך ושוהה בשחיטה אחת: **כשרה.** הואיל וכל שעה הוא מוליך ומציא ולא הפסיק בשחיטתו: **שהיום מהו שיטערו.** הפסיק צ' ושלא פעמים בשחיטה אחת ושהה צין שלשמן כדי שיעור שלם: **מידיה.** השוחט בסבין רעה אלמא לא מנטרפי דקא ס"ד גואפילו הפסיק קאמר אלף שלא שהה צפעס אחת כשיעור: **הסס בדלא שהה.** כלל: **במיעוט סימנים.** שחט הרוב ושהה במיעוט האחרון וגמר שחיטתו: **מהו.** מי אמרינן כיון דעבד ליה רוצא אתכשר או דלמא כיון דהדר וגמרה כולה חדא שחיטה היא: **טיקו.** ולחומרא. וזומיעוט קמא אי דגרגרת לאו מדי עבד ולא שהייה היא ואי דושט דנקובתו במשהו מיטרפא ממה נפשך דהא כיון דשהה אזל ליה מעשה קמא והוה ליה נקב בעלמא דהשוחט רוב סימניו והשליך מידו והעוף שוהה למות אסור לחזור ולחתוך המיעוט בתורת שחיטה דמוטב שיכה על הזואר בסבין או ימתין עד שימות: **כדי ביקור חכם.** בדיקה סבין: **לשיעורין.** פעמים דחכם רחוק ופעמים קרוב: **טצה חכם.** שזה השוחט חכם הוא: **מתני' ופסק את הגרגרת.** היינו עיקור ובבהמה קאי: **חכם השני.** צין הסימן לצואר: **ופסקו.** מלמטה למעלה: **וישיצצו.** שם חכם וכן הוא בדברי הימים (א דה) גבי משמרות:

השוחט פרק שני חולין

נשחט **בהמה אחרת עמה** **לרבי נתן.** דמכשיר

שחיטת חולין בלא כוונה בהמה כשרה ופרה פסולה ואע"ג דשלא בזוונה לא מסח דעתיה ולא מיקרי מתעסק במלאכה אחרת הואיל ושחיטתו כשרה מיפסל משום ושחט

נשחטה בהמה אחרת עמה לרבי נתן פרה פסולה בהמה כשרה לרבנן פרה כשרה בהמה פסולה פשיטא נשחטה בהמה אחרת לרבי נתן איטעריכא ליה סד"א וישחט אותה אמר רחמנא ולא אותה וחבירתה והיכי דמי כגון ששחט שתי פרות בהדי הדדי אבל בהמה דחולין אימא לא קמ"ל בדתך דלעת עמה דברי הכל פסולה בנחתכה דלעת עמה דברי הכל כשרה: **מתני' נפלה סבין והגביהה נפלו כליו והגביהן השחין את הסבין ועף בא חבירו ושחט ואם שהה כדי שחיטה פסולה **רבי שמעון** אומר אם שהה כדי ביקור: **גמ' מאי כדי שחיטה** אמר רב כדי שחיטת בהמה אחרת אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב כדי שחיטת בהמה לבהמה ועוף לעוף או דלמא אף בהמה לעוף אמר להו לא הוה בדיחנא ביה בחביבי דאשיייליה אתמר אמר רב ה"כדי שחיטת בהמה לבהמה ועוף לעוף ושמואל אמר אפילו בהמה לעוף וכן כי אתא רבין אמר רבי יוחנן אפילו בהמה לעוף רבי ה' חנניא אמר כדי שיביא בהמה אחרת וישחוט יביא אפילו מעלמא ונתת דברך לשיעורין אמר רב פפא עומדת להטיל איכא בינייהו אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא וכדי שיגביהנה וירביצנה וישחוט דקה לדקה וגסה לגסה אמר רבא ישחוט בסבין רעה אפילו כל היום כולו כשרה בעי רבא שהיות מהו שיציטערו ותפשוט לה מדידיה התם בדלא שהה בעי רב הונא בריה דרב נתן **ה'שהה במיעוט סימנים מהו תיקו:** ר"ש אומר אם שהה [כדי ביקור]: **מאי כדי ביקור** **ר' אמר רבי יוחנן** כדי ביקורו של חכם אם כן נתת דברך לשיעורין אלא כדי ביקור מבח חכם: **מתני' שחט את הוושט ופסק את הגרגרת או פסק את הגרגרת ויאח"כ שחט את הוושט או שחט אחד מהן והמתין לה עד שמתה** או שהחליד את הסבין תחת השני ופסקו רבי ישבב אומר נבלה ר"ע אומר מרפה כלל אמר רבי ישבב משום רבי יהושע יכל שנפסלה בשחיטתה נבלה כל ששחיטתה כראוי ודבר אחר גרם לה ליפסל מרפה והודה לו רבי עקיבא: **גמ' שחט את הוושט וכו'** והודה לו רבי עקיבא**

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

שחט את החיה וצדקה

לב.

נשחטה **בהמה אחרת עמה לרבנן פרה כשרה.** ואם תאמר

ואותה ולא אותה וחזירתה לרבנן למה לי אי לשוחט

בהמה אחרת עמה תיפוק ליה מטעם מלאכה כמו חתך דלעת עמה

ויש לומר דאיטעריך לשוחט שתי פרות ונתכוין לשחוט דמשום מלאכה

אחרת לא מפסלו כיון דשמהין לשם

פרה: **אב"ר פרה דחולין אימא**

לא קמ"ל. וא"ת דאמר בריש זבחים

(דף י. א.) **ה' שחט אחת על מי שמחוייב**

עולה כשרה דכתיב וכפר עליו ולא

על חזירו חזירו דומיא דידיה

שמחוייב חטאת כמותו והכא נמי נימא

אותה ולא אותה וחזירתה דומיא

דידה ויש לומר דהתם וכפר עליו

משמע עליו מכפר ולא על חזירו

מכפר ולא המחוייב חטאת כזה

דשייכא ציה כפרה זו:

וישמואל אמר אף בהמה לעוף.

ר"ח פסק כשמואל

ורבי יוחנן דאמרי בהמה לעוף

וצקונטרס פסק לחומרא כרז דאמר

עוף לעוף דקיימי אמוראי דמערכא

כוותיה דאמרי דקה לדקה וגסה

לגסה וכ"ש עוף לעוף דיותר חלוק

עוף מבהמה ממא שחלוקין דקה

מגסה וגס צה"ג פסק גסה לגסה

ודקה לדקה ועוף לעוף: **כדי ביקור**

מבח חכם. ובסבין הראוייה לאותה

בהמה חוץ לצואר כמלא צואר:

ורבינאדי אלו מרפות בבהמה

פסוקת הגרגרת. וא"ת

נהי דנצלה הויא מ"מ לא פקע מינה

איסור טרפות ומיזא אף משום טרפות

כדמשמע בשמעתין דמסוכנת (לקמן ז.).

והא דאמר בפרק חטאת העוף (וצחים

דף סט:) ילא עוף טמא שאין במינו

טרפה לא משום דלא שייכא ציה

שחיטה ואפילו נשחטה הויא נצלה

ופקע מינה איסור טרפה כי אחא

איסור נצלה אלף פירוש שאין במינו

טרפה היינו טרפה לחודיה דאף כי

נשחט לני אף משום נצלה וי"ל דכי

פריך דאי אחא דלא מהניא ציה

שחיטה והויא ליה נצלה לא הוה ליה

למיתני אלו מרפות אלף הוה ליה

למיתני ואלו נצלות שהוא עיקר האיסור

ואם תאמר דנקט איסור טרפה

לאשמועינן שאם חתך כזית צצר

מחיים דלקי אף משום טרפה ויש לומר

דמתניתין דאלו מרפות משמע לה

לאמר שחיטה מדקמני סיפא כל שאין

כמוה חיה ולא קמני כל שאין חיה:

וילתשוב

ורמינאדי אלו מרפות בבהמה

נקובת

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

נשחטת בהמה אחרת עמה

עין משפט

נר מצוה

סו א מיי פ"ד מהל' פרה

אדומה הלי"ח ועיין

צ"ח:

סו ב מיי שם הלי"ח:

סו ג מיי שם הלי"ח:

סו ד ה מיי פ"ג מהל'

שחיטה הל' צ ג ועיין

כ"מ סמג עשין סג

טו"ע יו"ד סי' כג ס"ז:

ע ז מיי שם פ"א הליין

סמג שם טו"ע יו"ד

סימן יח סעי' ז:

עז ח מיי שם פ"ג הל'ד

ועיין בהשגות וצ"ח

ובג"מ סמג שם טו"ע

יו"ד סי' כג סעי' ג:

עב ט מיי שם טו"ע

שם סעי' ד וסיף ו

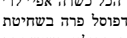
בהגיה:

עז י מיי פ"ג מהל'

שחיטה הלי"ח ופ"א

מהל' אבות הטומאות

הלי"ב טו"ד סימן ס:

רבינו גרשום

בעינן לשחיטת [חולין] כוונה [לשחיטת חולין] בהמה פסולה ופרה כשרה דלא חשיבא מלאכה (דידתי): נתחך דלעת עמה דברי הכל כשרה אפי' לר' נתן דפוסל פרה בשחיטת בהמה דחולין כששוחטה בלא כוונה דדיא בת מינה וכיון דחשובה שחיטה דבהמה [שחיטת] כשרה לדבריו פסולה הפרה אבל נחתכה דלעת בלא כוונה אפי' לר' נתן דפוסל בשחיטת בהמה מכשיר בחתיכת דלעת בלא כוונה דאין חשובה (על) [ולברין] הכל מלאכה: נפלו שלים והבביון כי כלומר שפליה מעפרתו ממנו: או דלמא אף בהמה לעוף כלומר דהבביון כי כלומר לעוף: כחביבי זהו ר' חייא. עומדת להטיל איכא בינייהו כלומר ר' יוחנן דאמר אפי' בהמה לעוף שנפלה לארץ ואין לעשות לה אלא לשחוט והוה שיעור קטן, ור' חנינא אמר כדי שיביא בהמה אחרת אלא שתהא עומדת לשם וישא שיעור להפילה ולשחטה וזהו שיעור גרול. כדי שירביצה ויגביהנה וישחוט כלומר ויוביח צוארה לשחוט: שהיות מהו שיצטרפו כלומר כשהיות: שהה במיעוט סימנין מהו כלומר עדיין לא שחט אלא מיעוט סימנין ושהה מהו מי אמרינן כיון דעדיין לא שחט הרוב לא חשיבא התחלת שחיטה וכשרה או דילמא כיון דשהה בשחיטה פסולה: כדי ביקור מבח חכם כלומר הסבין: ורמינאדי אלו מרפות בבהמה נקובת הושט ופסוקת הגרגרת והא הכא דנפסלה

גמ'